Ч. 207. Чернівцї, пятниця дня 20. вересня (2. жовтня) 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня кромі недїль і руских сьвят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Вісти зі Львова.

(Новий подвиг п. Романчука. Спілка з кацапами. Хто єму милїйший, москвофіли чи радикали? Що значить ухвала Народної Ради у Львові? — Радикали стратили ласку у москвофілів. — З'їзд радикалів).

Нам пишуть зі Львова:

О тім, що я Вам нинї пишу, жадна опозицийна руска або москвофільска часопись не подасть жадної вістки, бо всї гарненько прирекли собі мовчати, хоч справа дуже характеристична і цїкава. Тягла ся та справа з місяць; на лицях наших головних полїтиків можна було замітити дуже загадочну міну, якесь вижиданє, настрій такий, який знати лише перед більшою акциєю; — глухі чутки ходили по львівскій громадї, але що на них було, годї було докладно перевідати. Аж остатними днями справа менї вияснила ся; то, що я про ню з тяжкою бідою перевідав, подаю Вам до друку, щоб не пропав без чутки новий подвиг п. Романчука і єго поклонників. Думаю, що они не прогнївають ся на мене за недискретність, бо вже справу полагодили (хоч неудачно), — значить: я їм їх заходів не перепиняю.

Найважнїйшим фактом остатних тижнїв у нас були заходи Романчукістів чи там опозицийних народовців, щоби довести до уформованя спільного центрального виборчого комітету, зложеного з представителїв усїх трьох опозицийних партий, а то народовско-опозицийної, радикальної і москвофільскої. Заходи тоті, впрочім і не нові, тяглись уже від якого місяця; однак закінчили ся аж минувшого тижня.

Було так: „Народна Рада“ на внесенє п. Романчука запросила всїх своїх членів замісцевих на довірочні збори на день 25-го вересня (отже на день перед з'їздом радикалів), а то для наради над способом переведеня виборів до ради державної. Запросини вистилїзовано в сей спосіб, що припоручено членам, щоби або на збори особисто явили ся, або дали хоч письменну відповідь на порушену справу, задля чого і долучено до запросин окремий, в тій цїли уложений квестіонар з кількома проєктами. На той збір запрошено особисто і шістьох радикалів, між иньшими пп. Франка, Новаковского, Вітика і других,

Збори відбули ся справдї 25-го вересня вечером на „Бесїдї“, але на них явило ся народовців не богато; з виднїйших лише др. Олесницкий і деякі другі minorum gentium. З радикалів був Данилович, Франко, Павлик і и. Збори відкрив Романчук довшою промовою; розказав, що прийшло щось 27 відповідий на квестіонар, і запроєктував, щоби утворити центральний комітет з усїх трьох партий (москвофільскої, народовскої і радикальної), зазначуючи з притиском, що за тим проєктом заявили ся також автори надісланих письм.

Тодї встав п. Окуневский і заявив зібраним в імени радикалів, що они не можуть під жадним услівєм згодити ся на спільний комітет з усїх трьох партий, що згодили-б ся пертрактувати з Романчукістами в справі завязаня спільного комітету виборчого і переведеня спільної акциї виборчої з огляду на однакове з ними народне і опозицийне становище, однак пертрактували би лише тодї, коли би Романчукісти чи Народна Рада рішили засадничо, що від тої спільної акциї мають безусловно бути усунені москвофіли. Иньшими словами др. Окуневский дав Романчукови до вибору між радикалами і москвофілами.

По тій заяві радикали вийшли з салї нарад до другої комнати, а Романчук зарядив зараз засїданє Народної Ради, щоби рішити порушену справу. Нарада тревала близько годину при співучасти Олесницкого і закінчила ся рішенєм, що опозицийні народовцї будуть переводити акцию виборчу окремо через Народну Раду, зрікаючи

---

13)

ФРІЦ РАНДЕЛЬ.

Повість з норвеского

Хр. Вінтерґіельма.

—

(Дальше).

Хотяй він умів знаменито задержати зверхний супокій, находив ся таки в сильнім внутрішнім напруженю і неспокою, як почалась за ним аґітация. А она випала так само в єго користь, як і против него; навіть часописи почали подавати надіслані статї. Гоелева „Норвеґія“ була очевидно за ним, „Трибуна“ против него. Та послїдня полемізувала дуже завзято против „замку розбійників“ і з натяком на се, що нераз давали невизначному Сальве Гоельови насьмішливе імя „Алькогоель“, заговорила часопись про те, що шкільна молодїж заражена полїтично-естетично-раціоналїстичним алькоголїзмом і твердила, що тут не предки, але наслїдники показались малпячої породи.

Така остра заправа мала сей наслїдок, що справа стала ся cause celebre і збори в студентскім товаристві були для того незвичайно численні і зворушені. Межи головними бесїдниками против Фріца був найвиднїйшим товариш шкільний, студент теольоґії Рут. Він говорив добре і єго особистість робила також добре враженє. Висока ростом постава з ясною, сильно вирізьбленою головою, в котрій сьвідчила пара певних, оживлених очей про відважну жадобу борби, могла би відповідати так добре для якого воєнного провідника, як і для проповідника. Але хотяй він многих зискав для себе, побідила таки думка, що всякі погляди повинні прийти до слова і супротив сего золотого правила не богато помагало, особливо у молодшої братиї, вказувати на те, що ту йде о завізванє, о запросини.

Приклонники Фріца побідили і він був на сей раз уратований, бо тепер вступав вже як скінчений чоловік в публичне житє.

XI.

Кляра Віртівна була сама того пообідя, коли Фріц відвідав еї, щоби попращати ся.

Кляра знала, що Фріц заміряє довший побут поза краєм, але що не був назначений докладнїйший речинець, не думала про се дальше. Не хотїла думати про той день, коли мали порвати ся всї ті нїжні вязи, і она мала сама лишити ся серед прозаїчної дїйсности в своїм відношеню до Аазума.

І мали ті невидимі вязи порватись в самім дїлї? Або чи може ті другі вязи мали порватись? Не здавала собі навіть рахуби з того, чи дїйсно любить Фріца, а він не сказав до тепер нїколи і слова про любов. Надто було еї вихованє таке, що обавляла ся всякого зриву з правилами і звичаями. Кождого разу, коли виринула в еї души бунтівнича гадка, ставала перед еї очи матїр з острим поглядом і строгими, правильними льоками і навіть чорна кляпа перед слїпим оком глядїла на неї як пропасть грізьби. Нї, про бунтівничі гадки не могло бути бесїди, а окрім того она жила так гарно з дня на день, в снї поезиї, що не ставляла иньших вимогів, як лише піддаватись свому настроєви.

В тім він явив ся нагло, щоби попращати ся, а она майже стратила память від сего удару.

Фріц відчував все потребу тим еротичним чувствам по части піддаватись, по части їх відпихати від себе. Они були для него особистою утїхою, загріваючи заразом єго духа та удержуючи єго змисл красного. Бо нераз вкрадала ся до него нехіть і обридженє при роботї з підрядними натурами, на котрі хотїв впливати. Коли они незручно перенимали єго ідеї і всьо віддавали перекручено, тодї мав досить сили, щоби знести рану, що завдавали єго чувствам і він не кидав тих прозелїтів, як богато других би вчинило, але утїкав до своеї еротики, що все гоїла і підносила єго з пороху того сьвіта.

На такий спосіб зближав ся він до Кляри чим раз близше і близше. Єму видавало ся якби знав усї еї зворушеня, хотяй они завсїгди для него витворювали нову силу притягаючу, бо не знав ще всїх еї думок до дна. Те, чого він у неї ще не зглубив, вязало єго до неї, бо давно прийшов до ясного висновку перед собою, що властиво він еї не любить. Она мала добру, звичайну вдачу, мала розвинений жіночий такт, що уміє легко найти ся. Мала також темперемент, але односторонний, бо хотяй еротично розвинений сильно, то звязаний особливим еї способом думаня. Чого не найшов у неї, то всесторонної вражливости чутливого духа, в однїй хвили розвиваючого ся таланту в перениманю чу-

ся спілки з радикалами! Се рішенє оповіщено радикалам зараз по засїданю і на тім скінчила ся угода з ними.

Се рішенє Романчукової Народної Ради має велике значінє. Оно показує, що Романчукісти воліли зречи ся союза з радикалами, щоби лише не наразити ся москвофілам; з двох тих партий они вибрали другу, доказуючи тим наглядно, що національна ідея, про котру они так нїби-то горлають, не має для них нїякого значіня і що они радо пожертвують єї там, де розходить ся о такі річи, як — мандат для пп. Романчука, Олесницкого і спілки...

Мабуть уже небогато таких небезпечних „подвигів“ буде міг зробити Романчук зі своїми прихильниками...

На другий день по тїй пригоді на Бесїдї відбув ся з'їзд радикалів. Не знаючи отсеї проби консолїдациї Романчука, годї було би зрозуміти, чому радикали з особлившим притиском зазначили на своїм з'їздї, що з москвофілами не хочуть мати нїякої спілки, — а з другої сторони, чому у „Галичанина“ радикали попали тепер цїлком в неласку. Добре тямимо, що „Галичанинъ“ до недавна кокетував з радикалами, до того він признає ся і сам в найновійшім нумері 209-ім, але вже тепер він (слухайте!) нїяк не може добачити радикальної партиї на галицкий Руси, лише бачить ґенералів без войска; в тім, що радикальні видавництва розходять ся сотками, він також не бачить нїчого; за те бачить, що радикали таки на першім плянї мають війну з „попами“ і що в результатї їх робота таки деструктивна, а вкінци за Dziennik-ом polski-м з вдоволенєм передруковує спостереженя, що радикали, мовляв, маншетів не носять — такі некультурні. Оттак нараз стратили радикали ласку у москвофілів.

З'їзд радикалів відбув ся 26-го і 27-го с. м. Було з 40 участників з'їзду, з того половина селян. Заряд і делеґати здавали справу з дїяльности партиї. Др. Франко зібрав ті справозданя до купи і сказав: „Зріст аґітациї радикальної замітний по цїлій Галичинї. Радикальна думка зайшла в найдальші закутини та розбудила критику і розвагу. Вороги радикалїзму навіть своїми місиями причинили ся до его зросту. Можна замітити, що вироблює ся радикальна інтелїґенция зпід сїльскої стріхи, а сей факт вистане за всї здобутки радикальної партиї. Радикали причиняють ся до цивілїзованя галицких властий, пригадуючи їм закони. Між радикальним селяньством зріс дух орґанїзацийний; навіть уряди громадскі радикалїзують ся. Селяньство дозріває, щоби полїтику взяти в свої руки. У нас брак інтелїґенциї, а всї змаганя стремлять до того, щоби цїлком єї знищити (н. пр. порядки шкільні, целебат). Власти ставляють нечувані перепони. У кождого урядника є совість урядничa і шляхотска, а хоч би перша велїла ему придержувати ся закона, то друга оцїнює кожду справу зі становиска клясового.“

В справі надходячих виборів до ради державної з'їзд ухвалив таке:

1) Брати участь в надходячих виборах до ради державної і ставити своїх кандидатів в куриях IV-ій і V-ій.

2) В цїли переведеня виборів має бути завязаний комітет центральний партиї радикальної.

3) В склад того комітету входять: а) делеґати з поодиноких повітів, б) члени головного заряду партиї, в) соймові посли радикальні, г) редактори радикальних часописий, д) делеґати радикальних товариств полїтичних.

4) Центральний комітет має: а) затверджувати кандидатури предложені комітетами повітовими, б) рішати спори виходячі між товаришами в справах виборчих, в) достарчувати комітетам повітовим всяких потрібних інформаций, відомостий, фондів, аґітаторів і т. п.

5) На провінциї отворять ся комітети повітові.

6) Центральному комітетови лишає ся до волї припоручати чи не припоручати радикальним виборцям кандидатів иньших комітетів в тих повітах, де не буде кандидатів радикальної партиї.

До точки 6-ої предложили пп. Гукевич, Павлик і Евг. Левіцкий додаткове внесене, котре так звучить: „Центральний комітет може припоручити загально кандидатів тих партий, котрі стоять що-до поглядів полїтичних нам близько (в дискусиї названо ті партиї, а іменно: рускі і польскі социяльні демократи та й сторонництво людове), а що до партий руских — *то нїяким чином не може припоручати кандидатів з партиї москвофільскої і Барвіньского.*

Комісия орґанїзацийна ухвалила лишити ся при теперішній орґанїзацийній проґрамі. Орґаном партиї радикальної признано „Громадский Голос,“ а припоручено до розширюваня „Жите і Слово,“ „Громаду“ і „Хлопску бібліотеку.“

Кромі того на тім з'їздї повстала окрема партия робітнича (социял-демократи), з чого всї Поляки без виїмки дуже нераді.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 1-го жовтня 1896.

Настає четвертий квартал! Пора відновити передплату! Хто ще залягає з передплатою, най чим скорше присилає нам гроші. Більше чей не потребуємо казати.

Про з'їзд трьох цїсарів в Чернівцях помістили телеґраму з Standard-у не лише черновецкі ґазети, але також віденьскі і будапештеньскі. Ба що більше, у Відни і Будапештї говорять, що заповіджений з'їзд не є так дуже неможливий, як то декому здає ся. Нас би то дуже радувало, коли би наше місто доступило такої великої чести, але поки-що таки не хоче ся нам вірити в правдивість тої сензацийної вістки. Зрештою час повороту російского царя до дому вже недалекий, ще трохи терпеливости і ми переконаємо ся.

Краєвий президент ґр. Ґоес повернув вчера пополудни з ловів коло Фрасину.

Австрийску раду державну отворено сегодня торжественно. По трьох місяцях відпочинку сходять ся теперішні посли впослїдне на сесию, бо вже на веснї відбудуть ся нові вибори. Пе-

---

жих вражінь. Жите з відмінами було его силою і его розкошею, але нераз пересувало ся без слїду попри него. Для того не міг запалати великою любовю до неї, хотяй і як увязнила его чутлива нервова тканина єї еротики.

Він чув, що тяжко то видобутись з тих обставин; але треба доконче вирватись з них і для того дозрів его плян, виїхати задля студий в заграницю. Старий Рандель дав своє призволенє до того і тепер залежало від него означити час.

В тім раз прийшов до нето Ведель Стенерзен і сказав, що хоче з ним поважно говорити. І власне відносини до Кляри були предметом его розмови. Приятель молодости, що его так любив, слїдив в тишинї розвій его, набравши на бали у Юеля першого підозріня. Для него було невиносимим сумнївати ся о чесности Фріца, а причини до такого сумнїву бачив він в послїднім часї, хотяй не міг на питанє Фріца відповісти, які.

Фріц дав свому приятелеви таку зимну і горду відправу, що рівнала ся зірваню між ними.

Але Фріц уважав тепер за відповідне свою подорож привести до ладу. Хотїв скорою постановою побідити самого себе. Зі своїми родичами попращав ся наперед, окрім того зробив кілька потрібних відвідин в столицї, а тепер був з тим самим заміром у Віртів.

В тїй цїли вибрав пополудне, коли застав би певно так маму, як і доньку, щоби розлука була коротка і формальна. Але як раз мусїта бути Кляра цїлком сама дома і сама отворила ему двері.

Фріц не мав відваги відразу сказати, для чого приходить, і увійшов до покою, не говорячи про нїчо, крім про звичайні річи. В покою було темнїйше, як на дворі. Густі занавіси притемнювали впадаюче півсьвітло, а від печи, де жаріла велика груда камінного угля, розходило ся непевне і неправильне сьвітло, що осьвічувало, перекрадаючись через крісло, огнистими промінями єї лоно, коли заняла місце на серединї комнати при столї зі своєю робіткою в руках. Она сїла на низький, повздовжний таборет, а він обернув ся плечима до вікон. Він дав їй говорити, дав їй розвести цїле справозданє перед собою, для чого она не хотїла на жаден спосіб виходити з матерню, для чого не може знести того вечірного шитя в охоронцї для бідних дївчат, а вже найменче у панї Ренінґенової. Она говорила живо, розгрівала ся его кождим словом, що він кинув від часу до часу і не догадувалась нїчого, підчас коли він роздумував, в який спосіб має їй подати причину своїх відвідин.

Коли остаточно надалась нагода до того, піднесла ся наглим рухом, оперла ся руками об стіл, вдивилась в него а не спіткавши ся з его поглядом, сказала майже без голосу: „Від'їзджаете?“

По хвилї усїла знову і мовчала довго, даючи ему вияснювати, що ся подорож давно була уложена, що він хоче задля своїх студий звидїти Нїмеччину, Францию і Анґлїю, щоби запізнати ся з видними людьми нового напряму. Она ледво чи чула, що він говорив, се був тілько звук голосу, що звучав їй в ушах. Сама не думала над нїчим особливим, але старала ся зібрати свої думки тілько коло сего одного, що їй видало ся таким страшним, таким убиваючим, а чого вже властиво від давна мусїла сподїватись. Він опер ся плечима і оглядав єї, як сидїла коло него схилена над своєю робіткою, та гачкувала з особлившим занятєм. Сьвітло денне, ставало чим раз слабше, але з печи засияло ясне сьвітло поломіни, що обляло ярко єї постать аж до голови. Не було видно, що она зблїдла, але він спостеріг, що єї уста дрожали, майже так мов би сама з собою говорила.

Коли висказав своє і наступила павза, піднесла голову, опустила руки і роботу на подолок і сказала: „Для чого від'їзджаете — власне тепер?“

Було щось так тужливого і нїжного в тім тонї, коли она се сказала, що Фріца дивно зворушив. Отже она любила его! Се не було простою забавкою. Всьо добре в нїм перло ся на верх, всьо, що дрожало в нїм тепло і нїжно, займило ся полумінем, коли представив собі єї нагло вирвану з чарівного сну і лишену на поталу пригнетаючій прозї Аазума. Не зміг також скрити цїлковито свого зворушеня, коли відповідав.

„Тепер найдогіднїйший час для мене їхати, а окрім того есть се найлїпше в кождім иньшім взглядї.“

Она піднесла ся знов нагло і хотїла щось сказати, але не могла. Вибухнула в сльози і майже била ся малими, затисненими кулаками в очи, як би хотїла їх покарати, що зрадили єї.

„Я мушу прецїнь їхати,“ сказав він майже нагально і піднїс ся, „самі бачите, що я мушу.“

„Мусите — мусите,“ воркотїла перед себе. Потім кинула ся в розпуцї лїктями на стіл і заслонила знов очи руками. Як би она перше вияснила була собі, що дїйсно его любить, може була би тепер мала досить сили, укрити свої чувства, але она жила властиво без мисли в снї, котрий поволи розвинув ся сильно в

редовсім має рада державна полагодити буджет на 1897 р. О полагодженю австро-угорскої угоди нема тепер що говорити, она прийде під обради вже нового парляменту. Про проґраму праці ради державної в теперішній сесиї кажуть, що має ся полагодити податкову реформу, закон о свободі і закон о реґуляциї платні урядникам державним. — Ходять слухи, що німецкі посли з Чехів хочуть вже сим разом відмовити правительству Баденього буджет і будуть против него голосувати. В лїберальній лївици вже нераз були такі гарні постанови а прийшло до дїла, все якось складало ся інакше. Впрочім і в лївици наступить вже тепер зміна, бо ті члени лївиці, котрі вибрані до соймів на підставі проґрами німецкої партиї людової, не будуть вже брати участи в засїданях лївиці і мабуть не будуть іти з нею згідно.

З нагоди введеня нової цивільної процедури побільшують число судових ад'юнктів дуже значно не лише в Галичині, але і на Буковині. Тепер розписано конкурс на сїм посад судових ад'юнктів, а то в Дорні, Кімполюнзі, Радівцях, Сереті, Солці, Станівцях і Сторожинцях. Речинець до 15-го жовтня с. р.

Про загальні збори товариства православних дяків в Кіцмани одержуємо від наочного сьвідка таку донись: Дуже добре зробила редакция *Буковини*, що натякнула на манївці, на які хоче дехто звести наше молоде товариство. Що така погана цїль була і є, про се сьвідчить факт, що цїлі збори відбули ся під духовим проводом трех редакторів, а іменно редактора *Православ. Буковины, Бук. Вѣдомостей і Селянина.* Нас дяків зібрало ся около 70 — *Вѣдомости* написали, що було нас 100, але то так собі прибільшили; та нех вже буде і так! Але *Вѣдомости* не подали цїлком вірно ходу зборів. Отже я доповню дечим цїкавим: Дяк Ґебюк з Брязи взивав всїх, щоби стерегли ся як чуми ворожих нашій вірі і церкві ґазет, а особливо *Буковини*. Але за те нехай дяки побирають *Вѣдомости* і ідуть рука в руку з сьвящениками волоскими! Оттаке наплїв п. Ґебюк, бо видно єму не є ясно в голові, що коли дяк в рускім селї іде рука в руку з сьвящеником-румунїзатором, то той дяк не варт називати ся Русином, і его повинен нарід стерегти ся як чужинця. А що п. Ґебюк напав на *Буковину*, котра за всїми справами Русинів щиро вступає ся, за се нема чого гнївати ся на п. Ґебюка, бо-ж він у Брязї у свого духовного отця прецїнь не міг набрати ся руского духа, а лише румунїзаторского. Сумно лише, що по такій промові кричали „Славно!“ редактори, котрі хочуть навчати руский нарід, як добивати ся свого права в церкві і взагалї в суспільности. А вкінци спитаю, що має д о б р о д ї й н е товариство православних дяків спільного з п о л ї т и к о ю? — Дяк Максимюк з Кисилева наклкував, щоби всї православні дяки вступали в члени полїтичного товариства „Народной Рады“. Значить і сим разом вмішано полїтику до добродїйного товариства! Коли аранжери зборів таке наміряли, то повинні були скликати віче дяків, а не загальні збори добродїйного товариства. При кінци ще виступив о. Андрійчук з Нових Мамаївців і заявив, що постарає ся о то, аби дякам знижено вкладки в „обществѣ Народной Радѣ“, а „господа“ редактори *Православной Буковины* і *Бук. Вѣдомостей* знижать передплату за свої ґазети на половину (2·50 зр.) Розуміє ся, згадані редактори борзо притакнули, а редактор *Селянина* Білецкий почув ся скривдженим тай став і собі обіцювати знижене передплати, а тимчасом роздавав поміж люди свою ґазету, що єї приніс повну торбу. Хочуть ті панове ущасливити руский нарід і нас православних дяків, то мусять то робити инакше, як захвалюванем гнилої „Народной Рады“ та такими пустими, ґазетами як *Прав. Буковина* і *Бук. Вѣдомости.* Милї братя дяки! Маймо свій розум, розберім докладно, якою дорогою нам іти, чи тою, що веде на погибель народу, чи тою, що має добро народу на цїли.

Люта мати. Варвара Прокопів, зарібниця в Станїславові, мала вісїмлїтного сина Матвія. При кождій нагоді, або коли лиш повернула в злім настрою домів, била і знущала ся над хлопцем в звірский спосіб. В липни с. т. попала она на нову думку. Звязала дитині руки разом з ногами, кинула єї під ліжко, а сама зачинивши двері пішла на роботу. Хлопець стогнав і плакав так довго, аж се почули сусїди, котрі і найшли хлопця приваленого ліжком вже ледви живого. Кілька днів пізнїйше та люта женщина привязала хлопця шнуром до стола і так его побила, що на тїлї дитини найдено 50 синцїв. В такий спосіб катувала она свою дитину вже кілька лїт. Повідомлена вкінци прокуратория зарядила против дикої матери процес, а суд по переведеню розправи засудив єї на 10 місяців тяжкої вязниці.

Звірскість. В Пивничній, новосандецкого повіта, допустили ся три селяни страшного убійства. З вертаючим вечером з Угорщини від роботи зарібником розпочали ті три селяни суперечку на поромі, а коли віддилили від берега, стали зарібника бити колами по голові. Зарібник кликав о ратунок, але дармо, бо перевізник сидить в коршмі, або дома. Тому, скоро перестав ся боронити і упав, обрабували его напастники з гроший, які ніс до дому (36 зр,), а відтак вкинули его до Попраду. На другий день рано побігла мати тих опришків на пором, аби змити кров, але на тій роботї прихоплено єї. Повідомлена жандармерия арештувала убійників і они до всього признались. Утоплений труп виплив аж по тижни і на нїм пізнати, як страшно знущали ся опришки над ним. Голова подїравлена, ребра поломані, а на шиї знати слїди від душеня. В одїню убитого найдено лише шість крейцарів.

Справа жіночої одїжи. На жіночім конґресї в Берлинї розбирано також квестию жіночої одїжи. Перший промавляв доктор медицини Шпонер і майже всї части жіночого одягу скритикував з практичних, санїтарних і моральних оглядів. Насамперед спідниця — она спиняє свобідно ходити і причиняє ся до забираня пороху. Спідниця повинна би бути зроблена так, щоби стопа могла висувати ся, в кожду сторону отже найменше на 10 центиметрів відставати від землї. Дальше др. Шпонер зганив гальки, котрі шїснайцятий вік видумав на те, щоби женщини лекше могли удавати, що они широкі в клубах. Ще гірший корсет. Бесїдник демонстрував его шкідливість на кредковім образку Венери медицейскої. Хто — питав він — счислить народи, вичислить імена, котрі виповіли війну корсетови? А однак який малий результат, мимо довгого говореня і писиня. За мало уваги звертає ся також на те, що корсет стїсняє ся ще більше під тягаром спідниць. Для теперішної ґенерациї став ся корсет конечним, бо наші доньки і жінки мають мушкули хребтові занадто слабо розвиті. Доперва тогди, коли наші дївчата через ґімнастиковане тїла розвинуть ся фізично нормально, будуть могли обходити ся без корсету. Волосе на голові треба би завивати як найнатуральнїйше, і то без помочи зелїзка, а накривати мягким фільцовим капелюхом аби хусткою, не якимсь ґнїздами птичими та цїлими огородами цьвітів. Наконець шпильки до волося, вуальки, невідповідні плащі і за високі обцаси були предметом бесїди професора, по котрій буря оплесків розлягла ся по сали. — Ще більше і голоснїйше признане добула собі пані Сара Прельсон. І она признала, що теперішний одяг женщин анї практичний, анї не причиняє ся до здоровля. Спідниця лишить ся все символом жіночої безрадности і залежности. Один славний лїкар сказав; що доти не повірить в еманципацию женщин, доки они цїлими годинами будуть мусїли шукати кишенї в спідници. Нинїшна мода приневолює тримати ся так штивно, що вкінци можна би повірити в ґіпотезу Дарвін;, що дїти родять ся з штивними руками. Мужеский одяг є рішучо практичнїйший, але він анї не так гарний, анї естетичний. Длятого новий одяг жіночий не повинен брати взірця з мужеского. Жіночий одяг в будучности має бути иньший. Костюм циклїстки есть практичний і шиковний, але що з того, коли на жаль він примінений до смаку зіпсованого корсету. За найздоровший і найвідповіднїйший треба признати одяг королевої Людвики, поминувши лиш деколъте. — Отже бесїдниця припоручила заложити досьвідну стацию для розумного жіночого одягу. — В дискусиї забирали ще голос: др. Краевска з Босни против корсету; др. Хатіцеан з Тифлїсу обговорював справу жіночого строю з становища клїматольоґічного. Панна Бона Пайсер радила одяг циклїсток, до котрого не треба гальки і корсету. Остання говорила панна Карстен і з жалем заакцентувала, що жінка доси все ще остає в дуже великій неволи у лравчихи.

дїйсність. Нагальна, кровиста натура не могла сего знести, коли так нагло спізнала свою любов і так нагло побачила вирване те чувство, що чим раз сильнїйше розвивало ся.

Аж тепер пізнала она, так їй здавалось, по що она жила, і що она буде мусїла терпіти. Находило на ню щось, як би мусїла себе кусати, колоти, бити, тілько щоби не чула того, що тепер відчувала, а що грозило їй загубою.

„Бувайте здорові!“ сказав, а его зворушене надало словам стілько мягкости і лагідности, що они мали противний наслїдок від того, якого сподївав ся. Він хотїв стрімко урвати, виратувати себе і єї з тої ситуациї, котра перейшла на цїлком инше поле, а не на забаву„ котрій до тепер они віддавали ся.

Піднесла ся на пів і глянула на него. Він стояв там, осьвітлений ясним, теплим, червоножовтим сяєвом, в котрім его хороша постава і милї черти відзначались в острих контурах і видавали ся ще делїкатнїйші, коли его очи горіли в вогнім, слезнім блеску. Так гарним не бачила его ще нїколи перед тим і она спустила взір. Не хотїла его бачити, але єї погляд упав на его руку, що державась крісла; яка делїкатно вирізьблена, нервова і хороша була она, коли камінь на его перстени горів, як его очи.

„Бувайте здорові!“ повторив і зробив малий крок до неї.

В тій хвилї піднесла ся і хотїла також сказати ему„прощайте“, але слово задержалось на єї устах, а сльози ринули знова.

„Не можу,“ сказала і оперлась рукою об стіл.

Він не знав добре, що она розуміла, чи може чула, що опускають єї сили? А міг се подумати, бо була така зворушена, і ему видалось мов би она заточила ся. Він приступив скоро оден крок і обняв рукою єї стан.

Тодї положила она плачучи голову на его плече і сказала тихо: „Ти їдеш!“

Се було перший раз, що она казала „ти“ до него і она заледво, чи знала се.

„Не плач!“ просив він а она глянула ему в лице, коли він похилив до неї голову.

Схилив єї низше і они чули взаїмно свій віддих. Немов жаріюча, горяча сїтка, окружала їх і засланяла спільно. Коли глянув в ті брунатнї, великі очи, що не мали нї закиду, нї просьби, нї слова, тілько спочивали в его, як глубінь забутя, як почув буйне волосе притиснене до свого рамени, як побачив осліпляючо білі зуби, що блистїли під маленькою, розкішно вигнутою губкою, чиж міг він инакше, як єї малі усточка, єї очка, се волосячко, єї личка цїлувати, коли они горіли під его пестощами? І він шепотїв їй, яка она гарна, як она мягко лежить в его руках і як се чудово слухати, як єї серце бє ся коло его.

Сї слова плили як музика в єї душу, як тиха, ніжна, давно позабута мельодия, що вирине в далекій, далекій згадцї на зворушеня упоючої години радости. І она не тямила вже, що він мусїв їхати, она не тямила вже, що була така нещаслива, така у розпуцї, така опущена!

Она не тямила навіть, що була сама одна дома.

(Дальше буде).

Телеґрами „Буковини“.

З дня 1-го жовтня 1896 року.

Рада державна.

Відень. Нинї предложено радї державній проект буджету на 1897 рік; він виказує

692,161.185 зр. видатків, а доходів 692,703.959 зр., отже надвишка в доходах виносить 542.776 зр., від торішного буджету о 191.636 зр. менше. Загальні жаданя мінїстерств висші від торішних жадань о 26,889.405 зр. задля ріжних великих нових видатків.

Сіная. Попращавши ся сердечно з румуньским королем і князем Фердинандом, серед гучних овацкй, від'їхав цісар Франц Йосиф на дворець, котрий був осьвітлений бенґальским сьвітлом і украшений. Музика відограла австрийский імн. Також м. Ґолуховскому устроїли овациї. Всї стациї аж до границї були украшені і ілюміновані. В Предеалю сьпівали школярі австрийский імн.

Танґер. У Фезї згоріла цїла жидівска дїльниця, богато людий погибло. Пятьсот людий леви одягнених утїкло на поля.

Аберден. В концертовій салї вибух вчера огонь. Богато людий попарило ся; кажуть також що й погибло богато.

Памятайте на Народний Дім в Чернівцях!

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди: поспішні			особові			мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$

Відходять	Поїзди: поспішні			особові			мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.